

CERERE DE RENUNȚARE LA JUDECATĂ

Instanța_

Secția_

Dosar nr. /

Termen la data de_

Domnule Președinte, [1]

Subsemnatul [2]_, în calitate de _în dosarul nr. / având ca obiect _vă solicit să luați act că înțeleg să

Renunț la judecată_[3]

Temeiul de drept [4]: îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 246 C. proc. civ.

Semnătura,

Domnului Președinte al Judecătoriei/Tribunalului/Curții de Apel/Înaltei Curți de Casată și Justiție [5]_

[1] Natura juridică. Renunțarea la judecată, reglementată de art. 246 C. proc. civ., este un act de dispoziție al părților, fiind o expresie a principiului disponibilității în procesul civil. În doctrină s-a afirmat că renunțarea la judecată constituie un act de voință al părților cu privire la drepturile subjective deduse judecății sau la mijloacele procedurale prin care se pot stabili aceste drepturi. Deși textul art. 246 face referire la cererea de chemare în judecată, atât în literatura de specialitate, cât și în practica judiciară s-a admis constant că renunțarea la judecată poate avea loc atât în apel, cât și în recurs sau în cale extraordinaire de atac, precum și în cadrul cererilor formulate în cursul executării silite.

1.1. Termenul de introducere. Potrivit dispozițiilor art. 246 alin. (1) C. proc. civ., renunțarea la judecată poate avea loc oricând, fie verbal, fie prin cerere scrisă. Potrivit alin. (3) al aceluiași articol, dacă renunțarea s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, părățul are dreptul la cheltuieli de judecată.

Dacă s-a intrat în dezbaterea fondului, renunțarea nu se poate face decât cu învoirea celeilalte părți.

O situație specială se întâlnește, potrivit dispozițiilor art. 618 alin. (1) C. proc. civ., în procesele de divorț, în care reclamantul poate renunța oricând la cerere, în tot cursul judecății înaintea instanțelor de fond, chiar dacă părățul se împotrivează.

[2] Titularul cererii. Reclamantul poate renunța la judecată, însă și apelantul sau recurrentul poate renunța la judecarea căii de atac.

Intervenientul principal poate renunța la judecarea cererii sale, care, potrivit art. 50 C. proc. civ., îmbracă forma unei cereri de chemare în judecată. De asemenea, și intervenientul accesoriu poate renunța la

cererea sa. Părătul poate renunța la cererea reconvențională sau la cererea de chemare în garanție. Aceste părți pot exercita, la rândul lor, căile de atac și pot renunța la judecarea lor.

Reclamantul care a exercitat calea de atac a apelului sau a recursului poate învedera instanței că înțelege să renunțe la acțiunea introductivă de instanță, însă numai cu acordul părții adverse. În această situație, instanța de apel va admite apelul și va schimba sentința, luând act de renunțarea la judecata acțiunii.

Partea care renunță la judecată trebuie să aibă capacitatea de a dispune în momentul renunțării, de vreme ce aceasta este considerată un act de dispoziție. Dacă partea este reprezentată convențional, reprezentantul trebuie să aibă o procură specială, iar reprezentantul legal sau ocrotitorul legal să fie autorizat de organul competent.

În mod similar, în cazul persoanei juridice, reprezentantul acesteia trebuie să aibă o împuternicire specială pentru a renunța la judecată.

[3] Obiectul renunțării la judecată.

3.1. Renunțarea poate viza atât cererea de chemare în judecată, cererea reconvențională, cererea de intervenție principală sau accesorie, precum și cererea de chemare în garanție.

La judecata acestor cereri se poate renunța, în condițiile prevăzute de lege, atât în fața primei instanțe, cât și în căile de atac. Este important să se facă distincția între renunțarea la judecata căilor de atac și renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată, reconvenționale etc. în căile de atac.

3.2. Referitor la căile de atac, se distinge, de asemenea, după cum au fost sau nu exercitate. Astfel, în baza art. 267 C. proc. civ., după pronunțarea hotărârii partea poate renunța la exercitarea căii de atac, făcându-se arătare despre aceasta într-un proces-verbal semnat de președinte și grefier; în atare situație, conform art. 283 C. proc. civ., partea care a renunțat expres la apel, cu privire la o hotărâre, nu mai are dreptul de a face apel. Aceste dispoziții în materia apelului se aplică în mod corespunzător și în recurs, potrivit dispozițiilor art. 316 C. proc. civ.

După exercitarea căii de atac, partea poate renunța la judecata acesteia, ceea ce înseamnă o achiesare la hotărârea atacată, căreia instanța investită cu soluționarea căii de atac trebuie să-i dea eficiență în baza principiului disponibilității care guvernează procesul civil, și nu în baza art. 246 C. proc. civ., care condiționează soluția de acordul părții adverse, o dată ce s-a intrat în cercetarea fondului.

Articolul 246 este situat în Titlul 111 - Procedura în fața primei instanțe și se referă expres la cererea de chemare în judecată; el este aplicabil și în căile de atac, potrivit art. 298 și art. 316 C. proc. civ., dar cu referire tot la cererea de chemare în judecată.

Credem că această soluție se justifică și față de efectele diferite pe care le produc cele două feluri de renunțări: în cazul renunțării la judecata cererii de chemare în judecată reclamantul poate introduce o nouă cerere în termenul de prescripție a dreptului material la acțiune, ceea ce justifică interesul părătului de a se opune la renunțare după ce s-a intrat în dezbaterea fondului, în timp ce, în cazul renunțării la judecata căii de atac, aceasta nu mai poate fi exercitată ulterior.

[4] Temeiul de drept este dat de dispozițiile art. 246 C. proc. civ.

[5] Instanța competentă. Cererea se depune la instanța la care cauza este pendinte.

5.1. Efectele renunțării. Renunțarea la judecată este un act procedural cu caracter individual, care nu produce nici un efect asupra celorlalți reclamanți, iar în situația în care reclamantul renunță la judecată numai cu privire la unul dintre părăți, actul său de dispoziție nu îi va afecta pe ceilalți, față de care judecata se va purta în continuare. Nu vor fi afectate nici cererea reconvențională sau o cerere de intervenție în interes propriu, care au caracterul unor cereri de sine stătătoare și pot fi judecate în continuare.

Timbrajul. Cererea de renunțare la judecată nu se timbrează, însă, pentru ca instanța să ia act de cererea de renunțare, este necesar ca acțiunea introductivă de instanță, apelul ori recursul, precum și orice altă cale de atac la judecarea căreia se renunță să fie timbrate conform legii. Întrucât excepția de netimbrare primează, în cazul neîndeplinirii acestei obligații se va aplica sanctiunea anularii prevăzută de art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997, ceea ce împiedică instanța să ia act de renunțare.